

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

grunde, som jeg har anført, og som jeg tror man gør klogt i at være opmærksom på.

Den højtærede statsminister siger, at naturligvis ejer ingen sikkerhed for, at nogle kontrolforanstaltninger er 100 pct. effektive. Det er jeg naturligvis enig med statsministeren i, men det er dog nyttigt, at man bedømmer tingene på realistisk grundlag. Hvis man tager de kontrolforanstaltninger, som foreligger, må det alligevel siges, at garantien deri er spinkel og i høj grad afhængig — naturligvis — af, hvordan den politiske udvikling i Tyskland bliver, og dér vil jeg gerne vende tilbage til det, jeg hele tiden fremfører som et hovedsynspunkt, at jeg tror, at tysk oprustning vil fremme de kræfter i Tyskland, som vil bryde demokratiet ned. Deroverfor kan man sige, at det må bero på et skøn, hvad jeg erkender, men jeg stiller mit skøn og den begrundelse, der ligger bagved, op overfor det skøn, de herrer anlægger, og jeg tror ikke, man uden videre kan afvise grundlaget for den bedømmelse, jeg er talsmand for.

Med hensyn til spørgsmålet om folkeafstemning gav den højtærede minister en redegørelse for sine udtalelser i Næstved. Ministeren sagde, at hvad han havde udtalt med hensyn til vort forslag om folkeafstemning, var, at såfremt det kun gik ud på, at befolkningen skulle tage standpunkt til, om Danmark skulle give tilladelse til, at Tyskland skulle optages i NATO, og ikke omfattede spørgsmålet om oprustning, kunne der forsåvidt være mening i det, men det var det andet grundlag, ministeren afviste med nogle ikke helt parlamentariske udtryk. Jeg tør vel ikke gå ud fra, at den højtærede minister vil se mere velvilligt på forslaget, hvis vi tog det spørgsmål ud, der var kædet til om Tysklands oprustning, for hvis det kunne formilde ministeren overfor forslaget, skulle det ikke skille os.

Jeg mener nu stadig, at der foreligger så mange vægtige grunde og så mange nye momenter i sagen, at der er grundlag for, at befolkningen får lejlighed til at udtale sig, og jeg kan desværre ikke tjene den højtærede statsminister og det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft i at trække forslaget tilbage. Jeg stillede jo i sin tid, da vi i Danmark tog beslutning om at gå ind i Atlantpagten, forslag om folkeafstemning. Jeg tror, det

var uheldigt, vi ikke fik denne folkeafstemning dengang. Jeg tror, at vi fremdeles i den situation, vi står i, burde have en tilkendegivelse fra befolkningen om spørgsmålet, som jo dog ingen vil benægte har vakt stor interesse ud over landet. Der er kommet så megen ængstelse og tvivl til udtryk fra kredse, som politisk ellers støtter de partier, som har stemt for Atlantpagten, at jeg synes, det var rimeligt at få en tilkendegivelse fra befolkningen overfor et spørgsmål af denne karakter. Hvis de herrer er så sikre på, at de har befolkningens altovervejende flertal bag sig, kan risikoen ved at høre befolkningens mening da heller ikke set fra deres synspunkt være særlig stor.

Til den højtærede statsminister har jeg så kun tilsidst den bemærkning, at når ministeren siger, at han ville være betænkelig ved i den nuværende situation at opfordre til, at et forhastet stormagtsmøde kom i stand, så må det naturligvis bero på ministerens skøn over, hvad man venter at kunne få ud af forhandlingerne på nuværende tidspunkt, for det er jo klart, at det er det afgørende. Det er i og for sig ikke afgørende, hvor mødet bliver holdt; det afgørende er, hvilket resultat der kommer ud af det. Jeg vil imidlertid gerne pege på en ting, som jeg ved tidligere lejligheder har gjort opmærksom på; det farligste i den magtbalancepolitik, som føres, er dette, at når den ene af grupperne føler sig stærk nok, vil man forhandle; men på det tidspunkt mener den anden gruppe, at den skal være endnu stærkere. Magtpolitikken indebærer en frygtelig risiko for, at man forspilder muligheder, som måske ikke kommer til at foreligge mere. Hvor trist ville det ikke være, hvis den politik, der føres nu fra Atlantpagtlandenes side, til sin tid skulle betegnes som de forspildte muligheders politik, hvor man forsømte lejligheden til at få den afspænding i verden, den forståelse imellem folkene, den ordening af Tysklands forhold på fredeligt grundlag, som dog er hovedformålet for os alle.

Jeg vil indtrængende henstille til regeringen, at den ikke forsømmer nogen lejlighed til at gøre sin indflydelse gældende overfor de lande, hvor vi med rette kan gøre krav på at blive hørt; at den udnytter de muligheder, der foreligger, og ikke af formelle eller andre grunde, som ikke er særlig væg-